

Karel Hynek Mácha | Maj

Odlomek

Bil pozen mrak je — prvi maj —
večerni maj — ljubezni čas.
K ljubezni vabil grlic glas
je tja v dehtečih borov gaj.
V ljubezni sanjal mah je tih,
lagal ljubezen grm je bel,
ljubezen slavec roži pel,
iz rože mil dehtel je vzdih.
Tam jezero v temàh gozdovja
bučalo je temná iz dna,
breg ga objemal je vsegà.
Žareča sonca nadsvetovja
v neba so krogih zablodíla,
v solzàh ljubezni se svetila;
svetovi njih v nebo sijoče
kot v hram ljubezni večne šli so,
da vneti od ljubezni vroče
zgoré v utrinke vgašajoče —
v njih ljúbljenci se spet našli so.
In polna luna je ta čas —
zdaj bleða, zdaj svetlá, vsa taka
kot ljubica, ko ljubega čaka —
zardela rožnato v obraz:
v vodàh si lica ogleduje
in v sé zaljubljena vzdihuje.
Blesteče sence se gradov
primikajo se bliže, bliže,
da kot v objemih niže, niže
spusté v naročja se mrakov
in v eno z njimi se zlijó.
Gre za drevesom v mrak drevo.
Nazadnje gôr se vrh stemni —
tam k brezi bor se prislóni
in k boru breza. Valček vrè
za valčkom v pôtok. — Ljubi se
— v ljubezni maja — vse, prav vse.

Tine Debeljak.